

Posudek oponenta bakalářské práce

Název práce: *Potřeba filosofického základu v rámci terciálního vzdělávání*

Autor práce: Martin Macháček

Vedoucí práce: Mgr. Martin Charvát

Posuzovaná práce je, řečeno střídně, velmi obtížně zařaditelná a hodnotitelná. Autor na jedné straně za hlavní záměr práce vytyčuje sledování role filosofického základu v rámci humanitního vzdělání, jejím skutečným tématem je ovšem jeví určitá „duchovní“ historie Fakulty humanitních studií UK

Nebudu práci a její výsledky shrnovat, zaměřím se spíše, jak mi z pozice oponenta náleží, na kritiku.

Práce nesporně není ujednocená. V jakém smyslu vypovídá „experiment FHS/IZV“ o obecné potřebě filosofického základu?

Práce je velmi angažovaná. Je psána, v dobrém řečeno, skutečným fanouškem FHS UK a jeho klíčových osobností (Sokol, Pinc, Benyovszky), ale právě jako taková je téměř neschopná odstupu a kritiky. Rozhovor se Zdeňkem Pincem v zásadě otevírá téma selhání tohoto projektu – liberální studium s filosofií jako jejím ústředním pilířem se nepodařilo, v původní intenci, uchovat. Rád bych viděl bližší analýzu. Ještě jinak řečeno: dokázala by tato práce o potřebě filosofického základu přesvědčit i outsidersy?

Podobnou angažovanost práce vykazuje i v prvním velkém oddílu, který osobně považuji za nejslabší místo celého textu. Autor referuje, a to velmi „vznaváčsky“, především Sokolovy publikace. Chybí mi opět kritika, jakási interpretační meta-pozice, který by umožnila celé téma provázat a fundovat. Filosofické referáty jsou poměrně velmi zjednodušující, nesourodé, působí dojmem volného řazení.

Za nejlepší část považuji naopak ono „pátrání ve spisovně“. Měl bych za to, že pokud by si práce kladla za cíl být právě historicko-filosofickým pojednáním o projektu FHS, byla by o poznání lepší. To by ovšem vyžadovalo i jednodušší výklad těchto dějin, který je v práci rozbit do několika různých oddílů a nikoliv do podoby ucelené geneze.

Poměrně slabá je pasáž věnovaná reflexi rozhovoru se Z. Pincem. Rozhovor sám je zajímavý, ale práce, opět, nedokáže vlastní pozici suverénně formulovat a mít tak nějakou samostatnou interpretační perspektivu. Jak rozhovor, tak tato reflexe, pak opět strhávají pozornost z původního tématu filosofického základu k (nesporně mimořádně zajímavému) životnímu osudu Zdeňka Pince.

Drobnosti:

Heidegger se nestal freiburským rektorem v roce 1929.

Na s. 26 Pince fascinuje a deprimuje učeností Dušan Machovec, na s. 32 Jan Patočka.

Vzhledem k výše uvedeným námitkám práci k obhajobě doporučuji, avšak jen s hodnocením **dobře**.

V Praze 10. 9. 2015

Jakub Marek, Ph.D.